

A Bokor búcsúja

Kedves Felebarátaim, Kedves Testvérbárátaim, Kedves Gyurka bácsi!

Nem búcsúzunk. Csak elköszönünk. Csak elköszönünk, hiszen az Isten Országáért egy küzdelmes életem át fáradozó Gyurka bácsival valamiképpen közösségben kell maradniuk mindazoknak, akik ezt az Atyai Országot a maguk számára emberhez méltónak, boldogítónak gondolják. Mivel hitem szerint a lélek halhatatlan, s az emberi szellem Istentől rendeltlen örök, ezért a következő percekben úgy szólok, mint akinek meggyőződése: Gyurka bácsi is itt van ezen a nagy közösségi találkozónkon. 41 éves tanító- és tanítvány-, apa- és fiúkapcsolat van szavaim mögött, mégis inkább nem értékelnék, hanem vallanék ezen az elköszönési alkalmon.

Drága Gyurka bácsi, én belülről vezérelt embernek tapasztaltalak Téged. Belülről vezérelt az, akit a lelkiismereti meggyőződése irányít. Mi, keresztények, Istenünk és legjobb énünk hangjaként is megfogalmazhatjuk lelkiismeretünket. Gyurka bácsi, Te így vezérelted magad, amióta megismertelek. Legfőbb bűnnek azt tartottad, ha az ember ködösítésekkel, megalkuvásokkal, embereknek tetszeni akarással eltompítja ezt a hangot. Frappáns szavaid bennünk élnek: „Nem hordhatjuk mások zsebében a lelkiismeretünket.” Meggyőződésedhez akkor is sikerült hűnek maradnod, amikor nemzedékeink nőttek fel vezetéssel ennek szellemében, és nagy ütközéseink adódtak, hiszen a magunk lelkiismeretét mi is felelősen igyekeztünk csiszolni, és a Te zsebedben sem akartuk tartani. Emlékszem, annyira terelgettél a felnőt, felelős gondolkodás és cselekvés felé, hogy életemet meghatározó döntéseimben is mellettem maradtál, és én Melletted maradtam.

Barátaim és Testvéreim! El tudjátok képzelni, hogy a kemény, radikális, rámenős, „úthengernek” kikiáltott Bulányi György együtt morzsolja könnyeit 23 éves lelki-szellemi fiával, velem, Mátyásföldön, egy kis mellékutcában? Mert én a jó pappá levés helyett a jó papává levést hallottam Istenünk hangjának, ő meg azt, hogy a Nácinak csakis papi hivatása van. Ilyen elfogadó szeretetet, amelyet akkor adott, csak az édesanyámtól kaptam ebben a súlyos útkeresésben. Kedves Gyurka bácsi, valószínű, hogy ez az elköszönésünk teret nyit afelé is, hogy akik Téged nyo-

masztóan erős, konok, merev embernek vélték, azok meghallják majd a mi szánkból azt is, hogy volt szíved, amely sok gyermeket, sok unokát, sok dedunokát vonzott köréd. (Ha Bokrunk két legnagyobb családját veszem csupán, ez lelki értelemben akkor is négy gyermeket – a két házaspárt –, huszonhat unokát és huszonkilenc dedunokát jelent).

Drága Gyurka bácsi! A közvélemény azt gondolja Rólad, hogy a legtöbb bántás, kritika kívülről ért. Mi, akik legbelsőbb testvérbárati körödbe tartozunk, tudjuk, hogy kaptál Te tőlünk is eleget. Amikor tűrőképességed és érveid elérték határukat, akkor rendszeren meg is sértőtél, hiszen nem „főpapunk” voltál, aki engedelmeskedtetni akarta a „kedves híveket”, hanem jézusi értelemben vett tanító és harcostárs, EMBER, olyan írástudó, amilyent Babits fogalmazott meg: „Istenen kívül nem ismer más vezért”. Tudomásul kellett vened, hogy a jó Isten hangja nemcsak Bulányi-módon szól, hanem mindannyiunk módján is, akik fejlődőképesen figyelünk Istenre és egymásra. Látam én is, hogy nagyon nehéz volt ezt türelemmel viselned, pedig Magad neveltél ilyenek bennünket. Ki gondolná, hogy képes együtt imádkozni, tanulni, cselekedni egy olyan társaság, amelynek minden tagja öntudatos egyéniségnek szeretné önmagát? Miért maradtunk együtt a Te nehéz egyéniséged és a magunk nehéz egyénisége ellenére, és maradtunk együtt azután is, hogy elköszöntünk Tőled? Megmondom: mert olyan örökséget hagytál ránk, amely mennyei Atyántól származó tartalmi és formai értékeket hordoz. Ezek röviden a következők:

Tartalmi örökségként azt kaptam, hogy egy irányba tekintésünk mindig Jézusra tekintést jelentsen. Szerény istenkeresők jézusi közösségének kell lennünk, akik eleget hallottuk Tőled: „Jézust folytatni és előre mutatóan utat mutatni nem lehet állandó stúdium nélkül” (1998). Emlékszel, hogy milyen jót neveltünk, amikor 1983-ban egymás számára sokszorosított, 14 kötetnyi szellemi termékünk alapján arra következtetett az államvédelem, hogy 8-10 ezren lehetünk, pedig ezren sem voltunk. A szellemi hangsúly mellett a lelkiiséget is szorgalmaztad: „Ha imádkozó emberek vagyunk, akkor nem felejthetjük el, mire lettünk a Bokorban egybeszeretve... Ezen fordul a Bokor jövője” (Végren-

delet, Ságvári szikla, 1988). Szellemisség és imaélet. Ebben a sorrendben, mert megtanultuk: tudatunk értékszintje meghatározza imánk tartalmát. Értékszemeletünket egy életem át Jézushoz igazodva kell fejlesztenünk, és akkor imánk is harmóniában lesz az evangéliumok Jézusával.

Formai örökségként a kisközösséget kaptam. Gyurka bácsitól elleshettem, hogy az ember tehet kitérőket, de a testvérbártságokra épülő kisközösséget nem érdemes lecserélni. 1990-91 meghozta, hogy útlevelet kaphattunk. Be is jártad, Gyurka bácsi, a fél világot, és ezt így értékelted: „Mentem boldogan a nemzetekhez, és magyarul és németül, olaszul és franciául, még egy kicsit angolul is, de latinul és görögül mindenütt elmondtam, hogy mi is az az *agapé*, a *metanoia* meg a *basileia*... S mire mentem vele? Vagy hét éven keresztül jártam a világot tengeren innen és túl... és hánytam a borsót a falra. Egyetlen embert sem tudtam megnyerni neked, Jézusom...” (2009). Megköszönöm, Gyurka bácsi, hogy ezt a világjárást akkor úgy szerveztet, hogy kisközösségi kapcsolataink nem szenvedtek csorbát.

Kedves Gyurka bácsitól elköszönő barátaim! El tudjátok képzelni páter Bulányit egy kisközösségben, ahol akkor szól, ha rá kerül a sor, és annyi ideig, ameddig a megállapított időlehetőség engedi mindannyiunk számára? Pedig ezt így tanította meg nekünk, élen járva jó példával akkor is, amikor a korkülönbség 30-40 év is volt.

Gyurka bácsi, köszönöm a kisközösségi örökséget. Köszönöm azt a szolgálati elkötelezettségi példamutatást is, amelyet az evangelizálásról Te így fogalmaztál meg: „Szolgálom Bokor-beli közösségeimet, teszem ott is a dolgomat, de ha hívnak magyar testvéreim a Szellemi Búvárok Egyesületébe, Visnyeszéplakra, a Felvidéki Trianon Társaságba, a Jobbikba, megyek mindenhová, és mindenütt azt mondom, amit meg nem szűnően hallok a lelkiismeretemen keresztül” (2009).

Hát igen, ezzel kezdtem elköszönő gondolataimat: a lelkiismerettel... – ezzel is fejezem be. Drága Gyurka bácsi, továbbra is, odaátról is maradj támaszunk, hogy fejlődőképesen hűségesek lehessünk lelkiismeretünk-höz!

Király Ignác